

**Nemzeti
Együttműködési
Alap**

MINISZTERELNÖKSÉG

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.

Az Alföld, és benne a Duna-Tisza köze mindig is a Kárpát-medence legszárazabb vidéke volt. A hegyek a légemelő, és ennek következtében a felhő- és csapadékkeltő hatásukkal távol vannak, a napsütéses órák száma itt a legmagasabb, az ún. éghajlati vízhiány (a potenciális párolgás mindig meghaladja a tényleges párolgást), vagyis hogy a Napsugárzás energiája mindig több vizet képes párologtatni, mint amennyi a természetes csapadék útján a területre érkezik. Ez a helyzet adott, ezen belül látszik lényeges érdemi változás a XX. sz. folyamán és a XXI sz. elején, mégpedig olyan módon, hogy csökken a csapadékesemények száma és ezzel egyidejűleg növekszik az egy csapadékeseményen belüli csapadék intenzitása. Ez azt jelenti, hogy az egyre intenzívebbé váló csapadékok esetében a lehulló vízmennyiség nem tud mind hasznosulni (a talajba beszivárogni), az intenzitás függvényében kisebb-nagyobb része elfolyik, még kisebb térfelszíni eltérések esetében is.

A csapadék éves mennyisége tehát akár több is lehet a sokéves átlagnál, de mikor egy nagyon intenzív csapadékesemény alkalmával akár egy fél havi vagy akár egész havi csapadékmennyiség lehullik, annak jelentős része nem tud hasznosulni, nem növeli a talaj nedvességtartalmát, nem kompenzálja a talajvíz nagymérvű lesüllyedését. A csapadékhiány csak részben vezethető vissza a tényleges csapadék mennyisége csökkenésére, egyre gyakrabban a nagy csapadékintenzitások a felelősek a természetes csapadék útján a területre érkező víz csekélyebb volta miatt. A csapadék kérdése megítélésénél a csapadék tényleges mennyisége csak egy mutató, értékelni kell a csapadékjárás tér-, és időbeli járását és a csapadék intenzitását.